

Arrest

nr. 199 136 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd geboren in Angola. Hij komt in België toe op 18 oktober 2002. Verzoeker dient twee asielaanvragen in bij de Belgische overheden. Beide asielaanvragen worden geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze weigeringsbeslissingen worden bevestigd door de Raad van State.

Verzoeker dient vervolgens drie keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvragen worden geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. De beroepen die hiertegen worden ingediend worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 24 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 31 januari 2011 onontvankelijk verklaard. Het beroep hiertegen ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 146 065 van 28 mei 2015.

1.2. Bij vonnis van 4 december 2014 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Gent erkend als staatloze.

1.3. Op 9 september 2015 dient verzoeker een volgende aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 12 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van 9 september 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2015 + aanvulling d.d. 10.09.2015 werd ingediend door :

A.S.

nationaliteit: Staatloos

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2003 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan betrokkene betekend op 04.02.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 14.09.2004 illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 11.03.2005 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan betrokkene betekend op 15.03.2005. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sinds dan illegaal op het grondgebied. De duur van de procedures – namelijk vier maanden voor wat betreft de eerste asielprocedure en een half jaar voor wat de tweede asielaanvraag betreft – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar de problemen in zijn land van herkomst die hij aldaar zou hebben ondervonden. Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering ondersteunt. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat het hoger beroep, tegen een eerdere beslissing d.d. 31.01.2011 inzake een aanvraag 9bis, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds hangende zou zijn. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar dergelijke procedures geen schorsende werking hebben en deze staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Bovendien merken wij op dat deze procedure ondertussen wel al werd afgesloten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft namelijk op 28.05.2015 het beroep verworpen. Dit element kan aldus niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend aan de genaamde [S.A.] [...] middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent dd. 4 december 2014 kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Angola, hetzij enig ander land. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Angola of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij onverwijderbaar zou zijn en dat hij niet vrijwillig zou kunnen terugkeren naar Angola daar hij geen identiteitsdocumenten zou hebben en dat deze hem niet zouden kunnen afgeleverd worden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Het feit dat de Angolese ambassade niet gereageerd heeft op betrokkenes schrijven d.d. 25.11.2011 en 23.02.2013 toont dit niet aan. De Angolese ambassade heeft nooit formeel bevestigd dat zij geen documenten zouden kunnen afleveren. Bovendien merken wij op dat het principe gehanteerd wordt dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Volledigheidshalve merken wij nog op dat wij, zonder het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te miskennen, enige vraagtekens plaatsen bij betrokkenes opgegeven geboortedatum. Zo heeft betrokkene altijd verklaard geboren te zijn op 18 december 1984. Niettemin heeft de botscan verricht door dokter Maes op 31 oktober 2002 aangetoond dat betrokkenes leeftijd toen geschat moest worden op 19 jaar of ouder. Het is dan ook enigszins merkwaardig dat betrokkene nog steeds volhoudt geboren te zijn op 18 december 1984 terwijl dit aan de hand van een röntgenopname van linker hand -en pols niet correct bleek te zijn. Betrokkene heeft hieromtrent nooit enige verklaring gegeven, noch heeft hij een andere geboortedatum doorgegeven. Het is dan ook enigszins merkwaardig dat betrokkene volhoudt geboren te zijn op 18 december 1984 en dat hij de procedure tot erkenning tot staatloze op die basis heeft gevoerd.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare veiligheid zou vormen en dat hij nooit fraude zou gepleegd hebben dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier reeds bijna 13 jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd (de twee asielprocedures buiten beschouwing gelaten (supra)) bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 28.11.2002, op 28.09.2004, op 08.11.2007 en op 08.02.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlands zou hebben aangeleerd, dat hij diverse cursussen zou gevolgd hebben, dat hij heeft deelgenomen aan verschillende sportmanifestaties en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.5. Op 12 november 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: A.S.

(...)

nationaliteit: Staatloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is met in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van enig ander document dat hem toelaat om op het Belgisch grondgebied te verblijven."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 9quater en 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker maakt ook melding van een manifeste beoordelingsfout. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen haar aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de bestreden beslissing erkent dat mijn verzoeker thans staatloze is, maar de hij niet bewijst dat hij onverwijderbaar is, noch alle mogelijke inspanningen gedaan heeft om zijn documenten te bekomen.

Dat het inderdaad zo is dat de erkenning van verzoeker in België erkend als staatloze, niet automatisch een verblijfsrecht oplevert. Mijn verzoeker blijft onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering (artikel 98 van Verblijfsbesluit). Om het verblijfsrecht in België te krijgen heeft mijn verzoeker een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken in toepassing van artikel 9bis Verblijfswet.

Ten onrechte stelt met dat verzoeker onvoldoende inspanningen zou geleverd hebben om de documenten van zijn Ambassade op te vragen. Mijn verzoeker is tientallen malen naar de Ambassade geweest. Zijn raadsman heeft tot tweemaal toe formeel de Ambassade aangemaand een schriftelijke repliek te geven. Nooit werd er geantwoord. Meer dan dat kan mijn verzoeker niet doen. Hij heeft geen familie of vrienden meer in Angola langs wie hij kan informatie bekomen of démarches doen. Ten onrechte stelt men dat een Angolese onderdaan niet onverwijderbaar is.

Hartelijk dank voor je bericht. Er is weinig actuele informatie terug te vinden over terugkeer naar Angola. Verwijdering naar Angola is niet organiseren, zeker niet wanneer er geen geldige identiteitsdocumenten zijn. De identificatie (door Dienst Vreemdelingenzaken) gebeurt op de Angolese ambassade via een interview om na te gaan of de Angolese identiteit vast staat. Er is ook een geboorte akte nodig om een paspoort aan te vragen. De identificatie verloopt meestal heel traag : de ambassade stuurt de informatie door naar Angola (Luanda) en het kan maanden duren vooraleer een antwoord komt. Mijn verzoeker heeft deze stappen genomen, doch zonder respons van de Ambassade. Dat mijn verzoeker voldoende aantoont dat hij onverwijderbaar is.

Dit blijkt uit de diverse rapporten :

- UNHCR - UN High Commissioner for Refugees: Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR); For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodic Review: Angola, March 2015 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1430382276_5541d7954.pdf (accessed 30 November 2015)
- UK Home Office: Country Information and Guidance; Angola: Treatment of persons from Cabinda province, January 2015 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1422367184_treatmentofcabindans.pdf (accessed 30 November 2015)
- UNHCR - UN High Commissioner for Refugees: Angola Repatriation: Antonio returns home after 40 years in DR Congo, 28 August 2014 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/local_link/285713/403316_en.html (accessed 30 November 2015)
- HRC - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Summary prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to council resolution 16/21; Republic of Angola [A/HRC/WG.6/20/AGO/3], 5 August 2014 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1414591611_g1410333.pdf (accessed 30 November 2015)

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat men een niet-geoorloofd onderscheid maakt tussen niet-repatrieerbare staatlozen en vluchtelingen. Dat het hof van beroep van Brussel oordeelde in een arrest van 17 september 2014 dat niet-repatrieerbare staatlozen zich in een situatie bevinden die vergelijkbaar is met de situatie waarin erkende vluchtelingen zich bevinden. Hierdoor is het verschil in behandeling tussen die groepen op het vlak van verblijfsrecht discriminatoir. Het hof besliste dan ook dat de overheid verplicht is om een verblijfsrecht te geven aan erkende staatlozen die niet gerepatrieerd kunnen worden, omdat ze geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen krijgen in een andere staat waarmee ze banden hebben. Het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling is niet redelijk verantwoord. Deze discriminatie vloeit niet voort uit artikel 49 Vw. maar uit het gebrek aan een wettelijke bepaling die aan de voormelde staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten. De wetgever heeft deze lacune niet ingevuld door voor die erkende staatlozen een bepaling aan te nemen die gelijkwaardig is aan artikel 49 Vw. De discriminatie volgt evenmin uit artikel 1, achtste lid Wet Gewaarborgde Gezinsbijslag. De Vreemdelingenwet zelf is niet in overeenstemming met artikelen 10 en 11 Gw. waar deze niet voorziet in een bepaling die soortgelijk is aan artikel 49 ervan waardoor de voormelde staatlozen een verblijfsrecht zouden hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten. De wetgever moet de voorwaarden bepalen onder welke bepaalde categorieën van staatlozen in België een verblijfsdocument kunnen krijgen. De verwijzende rechter moet een einde maken aan de gevolgen van de ongrondwettigheid die voortvloeit uit de lacune in de Vreemdelingenwet aangezien deze vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt.

Dat het federale regeerakkoord van 2014 enkele passages rond de verbetering van de situatie en rechtsbescherming van staatloze personen (Federaal regeerakkoord 9 oktober 2014, p. 154.) bevat. Zo stelt het dat:

1. De bevoegdheid met betrekking tot een adequate procedure inzake de erkenning van de status van staatloosheid wordt gecentraliseerd op het niveau van het gerechtelijk arrondissement.

2. Dit met het oog op de afhandeling van deze dossiers binnen een redelijke termijn en de specialisatie van de betrokken magistraten, die advies kunnen vragen aan het CGVS. Deze procedure wordt gevoerd met een maximale medewerking van de betrokkene aan zijn identificatie.

3. De erkenning zal in principe, na een toets van de DVZ met het oog op het vaststellen van eventuele inbreuken op de openbare orde of de nationale veiligheid, de verkrijging van een tijdelijke verblijfsvergunning tot gevolg hebben.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen.

Toen mijn verzoeker het land binnenkwam – als minderjarige – had hij toen geen identiteitsdocumenten en heeft een inspanning gedaan om te trachten een identiteitsbewijs te bekomen. Een identiteitskaart of paspoort had hij niet bij zijn aankomst.

De stukken die hij had waren vervalste stukken van de mensenhandelaar (zie nota's Mr. LAMOOT p. 6). De gemachtigde van de minister vermeldt niet duidelijk waarom dit stuk kan worden aanvaard als identiteitsbewijs. Mijn verzoeker heeft - met veel moeite - zijn geboorteboekje naar België gekregen."

3.2. Onder een middel moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9quater van de Vreemdelingenwet, hij niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die maken dat hij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag van 9 september 2015 gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. De redenen waarom de aangehaalde niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen derhalve eenvoudigweg in de bestreden beslissing worden gelezen.

Verzoeker bespreekt verschillende van deze motieven ook in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend. Dit houdt in dat de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting alsook dat er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet onontvankelijk worden verklaard;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Verweerder beschikt bij dit onderzoek over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. In zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 heeft het Grondwettelijk Hof aangaande erkende staatlozen gesteld:

“B.9. De erkende staatlozen en de erkende vluchtelingen bevinden zich aldus in grotendeels vergelijkbare situaties, niet alleen rekening houdend met de voorschriften van die bepalingen, maar ook met het feit dat aan de overheid, door hun de hoedanigheid van, al naar gelang van het geval, staatloze of vluchteling toe te kennen, plichten worden opgelegd ten aanzien van de betrokkenen.

B.10 Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt

op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten. Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.

B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten.

B.12.1. Het komt de wetgever toe de voorwaarden te bepalen onder welke bepaalde categorieën van staatlozen in België een verblijfstitel kunnen verkrijgen

B.12.2. In afwachting van dat wetgevend optreden dat betrekking heeft op de wet van 15 december 1980, staat het aan de verwijzende rechter een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt. Bijgevolg komt het de arbeidsgerechten waarbij een weigering om gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen ten behoeve van een kind dat ten laste van een erkende staatloze is van wie zij vaststellen dat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonst dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, aanhangig is gemaakt, toe dat kind het in het geding zijnde recht op gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen, niettegenstaande het feit dat de staatloze persoon ten laste van wie het is, nog niet is toegelaten of gemachtigd op het Belgische grondgebied te verblijven”.

De door het Grondwettelijk Hof vastgestelde leemte in de Vreemdelingenwet, met name “de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten” kan enkel worden verholpen door de wetgever, wat tot op heden niet is gebeurd. Dat het federale regeerakkoord van 2014 enkele passages bevat rond de verbetering van de situatie en rechtsbescherming van staatloze personen, zoals het verkrijgen van een tijdelijke verblijfsvergunning na erkenning van de staatloosheid, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

In de huidige stand van zaken, krijgt verzoeker, die in België erkend is als staatloze, dan ook niet automatisch een verblijfsrecht. Hij is zoals de eerste bestreden beslissing terecht stelt, onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, in het bijzonder aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat bepaalt, “De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering”.

Verzoeker dient in de huidige stand van zaken dan ook te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorzien ontvankelijkheidsvereisten, om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

3.6. Verzoeker, wiens identiteit niet wordt betwist, dient bijgevolg aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat hij zijn aanvraag in het buitenland kan indienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat het statuut van staatloze op zich niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder zette hierbij uiteen: “Het statuut van staatloze betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Angola, hetzij enig ander land. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Angola of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen

richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”

Verder wordt in de bestreden beslissing nog uiteengezet: *“Betrokkene haalt verder nog aan dat hij onverwijderbaar zou zijn en dat hij niet vrijwillig zou kunnen terugkeren naar Angola daar hij geen identiteitsdocumenten zou hebben en dat deze hem niet zouden kunnen afgeleverd worden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Het feit dat de Angolese ambassade niet gereageerd heeft op betrokkenes schrijven d.d. 25.11.2011 en 23.02.2013 toont dit niet aan. De Angolese ambassade heeft nooit formeel bevestigd dat zij geen documenten zouden kunnen afleveren. Bovendien merken wij op dat het principe gehanteerd wordt dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.”*

3.7. In zijn aanvraag van 9 september 2015 heeft verzoeker enkel gesteld dat hij reeds verschillende malen de ambassade van Angola contacteerde om zijn nationaliteit te bewijzen en om hem identiteitsbewijzen te bezorgen. Hij ging ook verschillende malen langs en nam telefonisch contact op. Ook meldde hij dat de ambassade van Angola werd aangeschreven met het verzoek om ofwel identiteitsdocumenten af te leveren ofwel schriftelijk te bevestigen dat dit onmogelijk was. Er volgde een herinneringsbrief zonder enige reactie. Verzoekers betoog dat hij zich diverse keren – telkens tevergeefs – heeft aangemeld bij de Angolese ambassade met de vraag zijn Angolees staatsburgerschap te bevestigen, alsook dat de brieven van zijn raadsman van 25 november 2011 en 23 februari 2012 aan de ambassade zonder antwoord bleven, vormden de basis voor de erkenning van zijn staatloosheid door de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zoals blijkt uit het vonnis van 4 december 2014 dat hij bij zijn aanvraag voegde. In zijn aanvraag besloot verzoeker daaruit dat hij onverwijderbaar is en niet vrijwillig kan terugkeren omdat hij immers geen identiteitsdocumenten heeft en deze hem ook niet worden afgeleverd.

Zowel uit de aanvraag van 9 september 2015 als uit het vonnis van 4 december 2014 blijkt bijgevolg dat verzoeker de Angolese ambassade enkel heeft gecontacteerd met het oog op een bewijs van nationaliteit, zoals een identiteitsbewijs, maar niet om te achterhalen of hij enig verblijfsrecht heeft in Angola of op enige wijze kan terugkeren.

Verweerder kon dan ook op goede gronden vaststellen dat uit deze elementen, zoals voorgelegd in de aanvraag, onvoldoende blijkt dat verzoeker de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog een verblijfsrecht heeft in Angola of in één van de landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef.

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat hij *“tientallen malen”* naar de Angolese ambassade is geweest en dat zijn raadsman *“tot tweemaal toe formeel de Ambassade aangemaand [heeft] een schriftelijke repliek te geven”* maar dat er nooit werd geantwoord, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van verweerder. Bijgevolg toont hij ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de erkenning van verzoeker als staatloze in casu niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Ten overvloed, merkt de Raad op dat de rechtbank van eerste aanleg te Gent geen enkel onderzoek of uitspraak heeft gedaan naar of over de mogelijkheid van een verblijfsrecht in Angola of elders.

Verzoeker stelt nog wel dat hij *“niet meer kan doen”* en dat hij geen familie of vrienden meer heeft in Angola langs wie hij informatie kan inwinnen of démarches kan doen. Ook deze toelichting neemt niet weg, zoals reeds gesteld, dat niet blijkt dat verzoeker de Angolese ambassade of andere ambassades van de landen waar hij reeds op rechtmatige wijze heeft verbleven, specifiek heeft gecontacteerd om te achterhalen of hij aldaar enig verblijfsrecht heeft.

3.8. Verzoeker betwist verder dat hij niet heeft bewezen onverwijderbaar te zijn. Hij licht toe dat een verwijdering naar Angola niet te organiseren is wanneer er geen geldige identiteitsdocumenten zijn. Hij betoogt dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of de Angolese identiteit vaststaat doch zonder respons van de Angolese ambassade. Verzoeker gaat met dit betoog wederom voorbij aan het feit dat hij niet moet aantonen dat hij de Angolese identiteit niet heeft. Het gegeven dat hij staatloos is, werd immers al genoegzaam erkend door de rechtbank van eerste aanleg. Wel moet hij, opdat hij in

aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, aantonen dat dat hij geen verblijfsrecht heeft in Angola of een ander land waar hij rechtmatig heeft verbleven. Zoals hierboven uiteengezet, toonde hij dit niet aan, ook niet door middel van de twee brieven van 25 november 2011 en 23 februari 2013 aan de Angolese ambassade die onbeantwoord bleven. Er blijkt immers niet dat enige vraag omtrent een mogelijkheid tot terugkeer werd gesteld.

Aldus blijkt dat verzoeker zich in zijn aanvraag van 9 september 2015 beperkte tot de loutere bewering dat hij onverwijderbaar is zonder evenwel te staven dat hij stappen heeft ondernomen om te onderzoeken of hij kan terugkeren naar Angola of een ander land waar hij kan verblijven. Verweerder stelde dan ook terecht vast dat dit element niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid bij gebrek aan bewijs.

3.9. Verzoeker verwijst verder naar diverse rapporten waaruit moet blijken dat hij onverwijderbaar is. In fine van zijn verzoekschrift houdt verzoeker nog voor dat hij bij binnenkomst in België geen identiteitsdocumenten had, dat hij een inspanning heeft gedaan om een identiteitsbewijs te verkrijgen en dat hij met veel moeite zijn geboorteboekje naar België heeft kunnen doen toekomen. Hij stelt dat verweerder niet duidelijk vermeldt waarom dit stuk niet kan worden aanvaard als identiteitsbewijs.

De Raad stelt evenwel vast dat deze rapporten en het geboorteboekje niet aan verweerder werden voorgelegd in het kader van de aanvraag van 9 september 2015 zodat verweerder niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad benadrukt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de indiener zelf rust, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus toe de vereiste stukken voor te leggen om te bewijzen dat hij aan de onontvankelijkheidsvereisten van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verder herinnert de Raad eraan dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395), zoals hier het geval is.

3.10. Verzoeker voert nog aan dat er een niet-geoorloofd onderscheid wordt gemaakt tussen niet-repatrieerbare staatlozen, enerzijds, en vluchtelingen, anderzijds. Hij verwijst daarbij naar een arrest van 17 september 2014 van het hof van beroep te Brussel waarbij, op basis van het eerder geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 januari 2012, de Dienst Vreemdelingenzaken werd veroordeeld tot afgifte van een verblijfsvergunning.

De Raad herinnert eraan dat het Grondwettelijk Hof zich in het bedoelde arrest slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en *“die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben”* (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.)

Het is dan ook duidelijk dat een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet enkel kan worden aangenomen in de mate dat in de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht is voorzien, analoog met datgene dat de erkende vluchtelingen genieten, voor de erkende staatloze die *“aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben”* (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.10).

In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker in het enig middel de motieven van de eerste bestreden beslissing dat hij onvoldoende heeft aangetoond dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Angola of een ander land waar hij op rechtmatige wijze verbleef, niet weerlegt.

Aangezien verzoeker geen enkel concreet element naar voor heeft gebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in Angola of een ander land waar hij op rechtmatige wijze verbleef, kan hij niet dienstig verwijzen naar het arrest van het hof van beroep van 17 september 2014. Er blijkt immers geen schending van het gelijkheidsbeginsel, noch van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Bijgevolg is de vraag of verweerder verplicht was om een verblijfsrecht te geven aan verzoeker in deze stand van zaken niet aan de orde. De Raad is er in deze dan ook niet toegehouden om artikel 98, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit buiten toepassing te laten wegens een *“ongrondwettigheid die voortvloeit uit de lacune in de Vreemdelingenwet”*, een vaststelling die door het Grondwettelijk Hof in voldoende precieze en volledige bewoordingen werd uitgedrukt.

3.11. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin wordt aangetoond dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout of een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ten slotte blijkt ook niet dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing, zodat deze ook blijft gehandhaafd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES